

Франсуа́ де Ларошфукó (фр. François de La Rochefoucauld, 15 вересня 1613, Париж — 17 березня 1680, Париж) — герцог, принц де Марсільяк, видатний французький письменник-мораліст, автор "Мемуарів", збірки афоризмів "Максими". Народився 15 грудня 1613 року в Парижі. З дуже бідної аристократичної родини. Виховувався при дворі, з юності був замішаний у різні інтриги, ворогував з герцогом де Рішельє і тільки після смерті останнього здобув вплив при дворі. У 16-ти річному віці, маючи чин полковника, брав участь у військових діях в Італії та Фландрії. 1628 року одружився з Андре де Вівонн. У 1648 році брав активну участь в русі Фронди і був важко поранений в око.

Після поранення Ларошфуко відійшов від політичного життя й усамітнився у власному маєтку. З 1656 року після генеральної амністії переселився до Парижа.

1658 року почав писати свої знамениті афоризми, присвячені людській природі та суспільним відносинам. 1664 року вийшла друком перша збірка його афоризмів під заголовком «Міркування або моральні сентенції та максими». Книга так добре продавалася, що 1666, 1671, 1675 та 1678 років з'явилися нові розширені її видання, з попередніх 300 афоризмів книжка розрослася до 500. Максими стали головним літературним твором Ларошфуко.

У похилому віці Ларошфуко здобув велике визнання як літератор, проте пропозицію щодо членства у Французькій академії він відхилив. Ларошфуко дуже цінував дружбу з мадам де Лафаетт, у якої він проживав з 1665 року. Останні роки Ларошфуко були затьмарені різними негараздами: смертю сина, хворобами.

Помер 17 березня 1680 року в Парижі.

На шляху до мудрости

1. Как мало на свете стариков, владеющих искусством быть стариками!
2. Горячность, которая с годами все возрастает, уже граничит с глупостью.
3. Вернейший признак высоких добродетелей – от самого рождения не знать зависти.
4. Старость – это тиран, который под страхом смерти запрещает нам все наслаждения юности.
5. Нигде не найти покоя тому, кто не нашел его в самом себе.
6. Людям иной раз присуща величавость, которая не зависит от благосклонности судьбы: она проявляется в манере держать себя, которая выделяет человека и словно пророчит ему блистательное будущее. А также в той оценке, которую он невольно себе дает.
Именно это качество привлекает к нам уважение окружающих.
7. Поистине необычайными достоинствами обладает тот, кто сумел заслужить похвалу своих завистников.
8. Похвалы за доброту достоин лишь человек, у которого хватает твердости характера на то, чтобы иной раз быть злым. В противном случае доброта чаще всего говорит лишь о бездеятельности или о недостатке воли.
9. Высшая ловкость состоит в том, чтобы всему знать истинную цену.
10. Поистине ловок тот, кто умеет скрывать свою ловкость.
11. Бывают в жизни положения, выпутаться из которых можно только с помощью изрядной доли безрассудства.
12. Невелика беда – услужить неблагодарному, но большое несчастье – принять услугу от подлеца.
13. Неизменно творить добро нашим близким мы можем лишь в том случае, когда они полагают, что не смогут безнаказанно причинить нам зло.

